

РЕШЕНИЕ

№ 38216

гр. София, 05.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7625** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. във вр. с чл. 226, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 118 Кодекса за социалното осигуряване (КСО). Делото е образувано след като с Решение № 6442 от 11.06.2026 г. по адм. дело № 2310/2026 г. на Върховния административен съд е обезсилено Решение № 40507 от 04.12.2025 г. по адм. дело № 2557/2025 г. на Административен съд – София град (АССГ) и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

Образувано е по жалба на „Региоком Европейско дружество – клон България – Клон на чуждестранен търговец“, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], подадена чрез адв. А. А. и адв. С. С., срещу Решение № 2153-03-15 от 27.01.2025 г., издадено от директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – В., с което е оставена без уважение жалбата му, подадена срещу Разпореждане № 5104-03-234 от 05.12.2024 г., издадено от длъжностно лице по чл. 60 КСО, с което на основание чл. 60, ал. 1 КСО, декларираната злополука с П. С. Г. на 09.04.2024 г., е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО.

Жалбоподателят поддържа, че решението е незаконосъобразно. Пзовава се на обясненията, дадени при вътрешното разследване от Я. Л., Р. С. и Д. Ц., както и на показанията им по адм. дело № 2557/2025 г., според които Г. не се е увредил при ставане от работния стол, а е почувствал болка в коляното по време на доброволна игра на тенис на маса след 17:30 ч. Според оспорвания тези сведения са последователни и дадени от лица, които нямат интерес от изхода на спора, поради което административният орган необосновано е предпочел твърденията на пострадалия. Изтъква се, че и комисията по разследване на злополуката, и ТЕЛК са приели, че данните са

противоречиви и не доказват травма при изпълнение на служебните задължения.

Оспорващият счита, че и при установената от свидетелите игра на тенис на маса липсва функционална връзка с трудовата дейност. Играта не е била организирана от работодателя мероприятие, участието не е било задължително и е зависело изцяло от личния избор на служителите. Самото предоставяне на помещение за отдых и тенис маса не счита, че може да превърне всеки инцидент при ползването им в трудова злополука. Поддържа още, че пострадалият е подал декларацията едва на 12.09.2024 г., след прекратяване на трудовото правоотношение на 23.08.2024 г., което според жалбоподателя сочи на злоупотреба с осигурителни права. В писмената защита е повторено, че към времето на играта работният ден е бил приключил, а окончателният график сочи смяна от 09:00 до 17:30 ч.

Прави искане за отмяна на решението и присъждане на разноските, доказани по първото разглеждане на делото.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – В., чрез старши юрисконсулт М. К., оспорва жалбата. Поддържа, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на процесуалните правила и правилно приложение на чл. 55, ал. 1 КСО. В становището и писмените бележки сочи, че доказателствата подкрепят даденото от Г. обяснение за увреждане при ставане от работния стол, а показанията на негови колеги следва да се преценяват с оглед служебната им зависимост от работодателя. При условията на евентуалност ответникът поддържа, че и при увреждане по време на игра на тенис на маса е налице функционална връзка: работодателят е обособил стая за отдых и е предоставил съоръжението като част от социалната си политика, а общата активност на служителите способства за сплотяване на колектива и е в интерес на предприятието. Позовава се на Решение № 5564/24.04.2014 г. по адм. дело № 1493/2014 г. на ВАС.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение за съдебните инстанции и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Заинтересованата страна П. С. Г. не се явява и не се представлява при новото разглеждане. В приобщения писмен отговор и в касационната си жалба по предходните дела е поддържал, че е получил травмата при рязко ставане от работния стол около 19:00 ч., а представеният от самия работодател електронен отчет установява работа след 18:00 ч. и приключване на работата в 19:39 ч. При условията на евентуалност е заявил, че ако се приеме увреждане при игра на тенис на маса, същото е настъпило в почивка по време на действителната му смяна и в предоставено от работодателя помещение за отдых, поради което отново е налице трудова злополука.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена.

В съдебното заседание на 14.09.2026 г. процесуалният представител на надлежно конституирания жалбоподател изрично е поискал да бъдат приобщени всички доказателства, събрани по адм. дело № 2557/2025 г. на Административен съд – София-град и по адм. дело № 2310/2026 г. на Върховния административен съд, заявил е, че няма да сочи други доказателства и няма доказателствени искания. Двете дела са приобщени, а при липса на възражение или искане от която и да е от страните за повторно събиране на гласните доказателства съдът е приключил съдебното дирене. Настоящият състав преценява показанията от приобщените съдебни протоколи заедно с останалите доказателства. Касационното решение е обезсилило предходния съдебен акт поради ненадлежно конституиране на жалбоподателя, а не поради порок при самото събиране на доказателствата. В него изрично е установено и че за заседанията по предходното дело е бил призоваван именно клонът, а процесуалният му представител е участвал при събирането на гласните доказателства. При новото разглеждане надлежният жалбоподател, представляван от

същия адвокат, изрично е поискал ползването им и не е поискал повторен разпит. При тези обстоятелства правото на участие и защита на страните е гарантирано и повторението на вече извършените разпити не е необходимо.

Административният съд – С.-град, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, становищата и доводите на страните и извърши служебна проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема от фактическа страна следното:

От Трудов договор № 004785/13.03.2023 г. и длъжностната характеристика се установява, че П. С. Г. е работил при жалбоподателя на длъжност „технически консултант“, при пълно работно време. Основните му задължения са включвали консултиране на клиенти по технически въпроси, обработване на телефонни и писмени запитвания и работа в компютърната система на работодателя, тоест преобладаващо работа с видеодисплей. Разпределението на работното време е било по утвърден от работодателя график.

На 09.04.2024 г. Г. се е намирал в офиса на работодателя в [населено място]. В представения по административната преписка предварителен, а впоследствие и окончателен месечен график, за служителя е отразен код М1/8м – осем часа дневен труд, смяна от 09:00 до 17:30 ч. с 30 минути почивка. Наред с графика обаче осигурителят е предоставил и индивидуален електронен отчет за действително регистрираното работно време на Г. на същата дата. В него са записани начало на работа 13:23:39/14:23:39 ч., начало на почивка 16:31:58/17:31:58 ч., край на почивката 17:02:45/18:02:45 ч. и край на работата 18:39:00/19:39:00 ч. Двете стойности във всяка двойка се различават с един час и са възпроизведени по този начин и в Протокол № 91/08.11.2024 г. на комисията по разследване. Независимо коя от двете времеви серии се вземе предвид, отчетът установява присъствие и отчетена работа на Г. след 17:30 ч., при местното време, посочено като второ във всяка двойка, почивката е от 17:31:58 до 18:02:45 ч., а работата е продължила след нея до 19:39 ч.

Съгласно вътрешните правила за сменния режим за късна смяна е предвидена почивка за храна в интервала от 18:00 до 19:00 ч. Свидетелят Ц. е посочил, че служителите разполагат с една почивка от 30 минути и три по-кратки почивки от по 10 минути, които ползват според преценката си, като извън заявена почивка не е разрешено да напускат работното си място. В офиса е било обособено помещение за отдих с тенис маса, до което служителите са имали свободен достъп и което са могли да използват и по време на кратките си почивки.

При вътрешното разследване на работодателя, обективизирано в протокол от 23.04.2024 г., са снети сведения от Я. Л., Р. С. и Д. Ц.. Л. и С. са посочили, че след 17:30 ч. четирима служители, сред които Г., са играли тенис на маса в помещението за отдих и по време на играта Г. е почувствал болка в коляното, поради което играта е прекратена. В Протокол № 91/08.11.2024 г. на комисията по разследването тези сведения са възпроизведени с уточнението, че играта е била между 17:30 и 18:30 ч., а увреждането е настъпило между 17:30 и 18:00 ч. Ц. не е присъствал на играта. По-късно е намерил Г. при работното му бюро с оплаквания от силна болка и невъзможност да се изправи, помогнал му е да стигне до автомобила и по негова молба е донесъл намиращите се там патерици.

В съдебното заседание на 30.09.2025 г. Р. С. е потвърдил, че е участвал в играта, че Г. е почувствал нещо в коляното и играта е била прекратена. Свидетелят е работил само първа смяна и е заявил, че неговата смяна е приключила след 17:30 ч., но не е посочил и не е знаел графика на Г.. Я. Л. също е потвърдил играта и видимия дискомфорт на Г.. Той е обяснил, че лично предпочита да играе след работа, но е възможно помещението и тенис масата да се използват за кратко и по време на почивките. И този свидетел не е установил работното време на Г. за конкретния ден. В

заседанието на 11.11.2025 г. Д. Ц. е заявил, че не е видял самото увреждане, а Г. се е оплакал от болка при бюрото и не е можел да стане. Ц. е работил предимно вечерни смени от 14:30 до 23:00 ч., но не е знаел графика на Г. за 09.04.2024 г. Посочил е, че в автомобила е имало багаж поради преместване и патерици, както и че доколкото знае Г. е имал предишна контузия, без да конкретизира нейния вид, давност и засегнат крайник.

На 11.04.2024 г. е извършено магнитно-резонансно изследване на дясното коляно, при което е установено увреждане на медиалния менискус от типа „дръжка на коа“. В писмено обяснение от 15.04.2024 г. Г. е заявил пред работодателя, че на 09.04.2024 г., около 19:00–20:00 ч., при рязко изправяне от работния стол е стъпил накриво, чул е изпукване и е почувствал силна болка в дясното коляно. На 07.05.2024 г. е приет за оперативно лечение, проведено е хирургично лечение на увредата, а временната неработоспособност е удостоверена с представените болнични листове и медицински документи. В болничната анамнеза е отразено усукване на дясното коляно по време на работа.

На 12.09.2024 г. Г. е подал декларация за трудова злополука, в която е посочил работно време от 14:30 до 18:30 ч. и от 19:00 до 23:00 ч., място на злополуката – офисът на работодателя, и механизъм – физическо усилие при ставане от работния стол около 19:00–20:00 ч. Към този момент трудовото му правоотношение е било прекратено на 23.08.2024 г. Работодателят обаче е бил уведомен за оплакването и твърдяното събитие още през април 2024 г., когато са дадени обяснението от 15.04.2024 г. и сведенията, включени във вътрешното разследване от 23.04.2024 г. С Експертно решение № 00720, заседание № 133/26.09.2024 г., ТЕЛК е приела, че данните относно механизма на увреждането са противоречиви и че не е представено ясно доказателство за травма при изпълнение на служебните задължения, поради което не е приела причинна връзка „трудова злополука“. С Експертно решение № 86/09.04.2025 г. НЕЛК е потвърдила експертното решение, като изрично е посочила, че при травматично увреждане произнасянето относно причинната връзка се основава на разпореждане на ТП на НОИ за приемане или неприемане на злополуката за трудова, а такова разпореждане или заместващ го съдебен акт не е бил приложен към медицинската преписка. Поради това решението на НЕЛК не съдържа самостоятелен медицински извод, който да изключва връзката между острото травматично събитие от 09.04.2024 г. и установеното увреждане на коляното.

По подадената декларация е извършено разследване от комисия на ТП на НОИ – С.-град, приключило с Протокол № 91/08.11.2024 г. Комисията е събрала трудовия договор и длъжностната характеристика, графици, електронния отчет за работното време, медицинските документи, писмените обяснения на пострадалия и сведенията на служителите. В протокола е отбелязано несъответствието между графика 09:00–17:30 ч., заявената от Г. късна смяна и електронно отчетената работа до 18:39/19:39 ч. Комисията е приела, че твърдението за увреждане при ставане от стола не се потвърждава от други очевидци и е дала превес на сведенията за болка, настъпила при играта на тенис на маса, като е предложила злополуката да не се приема за трудова.

С Разпореждане № 5104-03-234/05.12.2024 г. длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО е приело декларираната злополука за трудова. След оспорване по административен ред директорът на ТП на НОИ – В. е постановил Решение № 2153-03-15/27.01.2025 г. Административният орган е приел като основна версията на Г. за внезапно увреждане при ставане от работния стол през време на работа. Наред с това е изложил самостоятелни съображения, че и при механизма, описан от свидетелите – игра на тенис на маса в предоставената от работодателя стая за отдых – е запазена функционалната връзка с работата, доколкото помещението и съоръжението са предоставени като част от социалната политика на работодателя и служат за отдых и взаимодействие между

служителите.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – осигурителя и работодателя на пострадалото лице, срещу подлежащ на съдебен контрол акт по чл. 118, ал. 1 КСО и в законоустановения срок. Правният интерес и процесуалната легитимация на клона са изрично установени със задължителните указания в Решение № 6442/11.06.2026 г. по адм. дело № 2310/2026 г. на ВАС. Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директора на ТП на НОИ – В., в рамките на правомощието му по чл. 117, ал. 3 КСО да се произнесе по жалба срещу разпореждане по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г“ КСО. Потвърденото разпореждане е издадено от надлежно определено длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО. Не се установява порок по чл. 146, т. 1 АПК.

Решението и разпореждането са в писмена форма и съдържат индивидуализация на злополуката, обсъдените доказателства, фактическите изводи и приложените правни норми. Решението е разгледало възраженията на осигурителя и е изложило както основно съображение за увреждане при ставане от работния стол, така и самостоятелно евентуално съображение за запазена функционална връзка при увреждане по време на играта в помещението за отпих. Обстоятелството, че съдът не споделя основната фактическа версия на органа, не означава липса на мотиви и не съставлява порок във формата, когато второто, изрично обсъдено основание е установено от доказателствата и обосновава същия законосъобразен резултат. Не е налице основанието по чл. 146, т. 2 АПК.

Не се установява съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Производството е започнало по декларация на пострадалия, подадена в едногодишния срок по чл. 57, ал. 2 КСО. Събрани са сведения от пострадалия и очевидците, документите на работодателя за трудовото правоотношение и работното време, медицинската документация и вътрешните правила. Проведено е разследване и е съставен протокол, а осигурителят е участвал и е упражнил правото си на възражения и обжалване. Протоколът по разследването е доказателствен източник, но предложението на комисията не обвързва длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО, което издава разпореждането въз основа на всички документи в досието.

Доводът, основан на експертното решение на ТЕЛК, също не установява процесуален порок. Предмет е травматично увреждане, за което правната квалификация като трудова злополука се извършва от компетентното длъжностно лице на НОИ по чл. 60, ал. 1 КСО. Медицинските органи установяват диагнозата, функционалния дефицит и неработоспособността, но не заместват произнасянето на НОИ по фактическите и правните белези на чл. 55 КСО. Точно това разграничение е посочено и в последващото решение на НЕЛК, което е потвърдило ТЕЛК поради липсата в медицинската преписка на разпореждането на НОИ, а не след самостоятелно опровергаване на травматичния механизъм или на връзката между събитието и увреждането. Поради това органът е могъл да достигне до извод, различен от предложението на комисията и от формулировката на ТЕЛК, при условие че го мотивира, както е сторил. Не е налице отменително основание по чл. 146, т. 3 АПК.

При съпоставката на всички доказателства съдът кредитира показанията на С. и Л. относно непосредствено възприетите от тях обстоятелства: по време на играта на тенис на маса Г. е почувствал болка в дясното коляно и играта е прекратена. Показанията им са взаимно съответни, дадени са и пред работодателя скоро след събитието, и пред съд, и не се опровергават от Ц., който не е присъствал на играта. Обстоятелството, че свидетелите са били или са служители на жалбоподателя, не е достатъчно да обезцени показанията им. Същевременно тези показания не

установяват края на работната смяна на Г., защото нито един от тримата не е знаел индивидуалния му график. Изразите „след смяната“ и „след 17:30 ч.“ се отнасят до собствената смяна и обичайното поведение на свидетелите, а не са преки възприятия за отчетеното работно време на пострадалия.

Съдът не кредитира твърдението на Г., че първоначалното увреждане е настъпило при ставане от работния стол. То не се подкрепя от очевидец, а предхождащата игра и настъпилата по време на нея болка се установяват пряко и последователно. Обстоятелството, че по-късно Г. е намерен при бюрото си и не е можел да стане, установява последиците от вече настъпилото увреждане, но не и ново самостоятелно травматично събитие. Наличието на патерици в автомобила също не доказва, че конкретното разкъсване на десния менискус и последвалата неработоспособност предхождат 09.04.2024 г. По делото няма медицински документ за по-ранно идентично увреждане на дясното коляно, а магнитно-резонансното изследване е извършено непосредствено след процесната дата. Съдът приема електронния отчет за действително работно време като по-конкретен и по-надежден за фактическото начало, прекъсване и приключване на работата от месечния график. Графикът е предварително организационно разпределение, докато електронният отчет е индивидуализиран за Г. и за 09.04.2024 г. и съдържа отделни записи за реално започване, почивка, възобновяване и приключване на работата. И двата документа произхождат от работодателя. Неоспорването на авторството на окончателния график не придава на благоприятното за издателя му съдържание обвързваща материална доказателствена сила и не освобождава съда от задължението да го съпостави с останалите доказателства. Жалбоподателят не е дал обяснение защо при планирана смяна до 17:30 ч. собствената му система отчита по-късни записи и работа след почивката. Поради това съдът приема, че към момента на играта, започнала около 17:30 ч., работният ден на Г. не е бил приключил.

Съгласно чл. 55, ал. 1 КСО трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Фактическият състав изисква осигурено лице, внезапно увреждане, неблагоприятен резултат, причинна връзка между увреждането и резултата и времева и функционална връзка на увреждането с работата или с работа в интерес на предприятието. В този смисъл е трайната практика на ВАС, включително Решение № 5564/24.04.2014 г. по адм. дело № 1493/2014 г., и Решение № 8973/19.07.2024 г. по адм. дело № 1207/2024 г.

Не е спорно и се установява от трудовия договор, че към 09.04.2024 г. Г. е бил осигурено за риска „трудова злополука“ лице. Настъпило е внезапно травматично увреждане на дясното коляно. Увреждането се е проявило с болка по време на играта на тенис на маса и е последвано в кратък срок от образно изследване, което установява разкъсване на медиалния менискус, оперативно лечение и временна неработоспособност. Събраните медицински документи доказват неблагоприятния резултат и причинната му връзка с остро увреждане. Неконкретизираното сведение за предишна контузия и наличието на патерици в автомобила не оборват тази връзка, тъй като не установяват предходно идентично увреждане, което да е причинило процесната неработоспособност.

Спорът се съсредоточава върху времевата и функционалната връзка. Тя е налице. Електронният отчет на работодателя установява, че към началото на играта работната смяна на Г. не е била приключила. Ако се вземат местните часове от втората стойност на записите, играта е започнала именно в отчетената почивка от 17:31:58 до 18:02:45 ч., след която служителят е възобновил работата до 19:39 ч. Дори да се приеме първата времева стойност, инцидентът около 17:30 ч.

отново предхожда отчетения край на работата в 18:39 ч. Наред с това свидетелят Ц. установява, че служителите са разполагали с три кратки почивки по 10 минути, които са ползвали по своя преценка. Следователно изводът не зависи от разрешаването на техническия въпрос коя от двете часови стойности е визуализирана от сървъра и коя е местната - и при двете Г. е бил в рамките на фактически отчетения си работен период и на допустим режим на почивка, а не след приключването на работния ден.

Почивката не прекъсва сама по себе си функционалната връзка с работата. Г. е изпълнявал работа с видеодисплей. По силата на чл. 8 от Наредба № 7 от 15.08.2005 г. за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа с видеодисплеи работодателят организира трудовата дейност така, че да осигури периодични прекъсвания, ползвани за регламентирани почивки, съобразно Наредба № 15 от 31.05.1999 г. за условията, реда и изискванията за разработване и въвеждане на физиологични режими на труд и почивка по време на работа. В Решение № 8973/19.07.2024 г. по адм. дело № 1207/2024 г. ВАС изрично приема, че злополука на служител, работещ с видеодисплей, по време на такава регулярна почивка запазва функционалната връзка по чл. 55, ал. 1 КСО, като липсата на изрична вътрешна уредба на технологичните почивки не може да се противопостави на служителя, когато задължението за тях произтича от нормативната уредба.

В разглеждания случай дейността е осъществена в самия офис, в специално предоставеното от работодателя помещение за почивка и с поставено от него съоръжение за активен отдих. Свидетелите потвърждават, че помещението е предназначено за служителите и може да се използва по време на почивките. Г. не е напуснал трудовата среда за самостоятелна лична дейност, несвързана по място и време с работния процес, а е използвал по предназначение възможност за отдих в рамките на смяната и непосредствено след това е продължил работата си. Тези конкретни обстоятелства създават необходимата функционална връзка между увреждането и организацията на труд и почивка.

Съдът споделя довода на жалбоподателя единствено дотолкова, че самото притежаване на помещение или спортно съоръжение от работодателя не прави автоматично трудова всяка злополука, настъпила при ползването му, и че не всяка лична спортна активност е работа в интерес на предприятието. Това обаче не променя изхода на настоящия спор. Решаващи са съвкупните факти, че играта е в рамките на действително протичащата смяна и на допустим режим на почивка, на територията на работодателя, в създадено от него помещение за отдих, при нормативно необходим режим на прекъсване на работа с видеодисплей, и че след почивката трудът е продължил. Поради това не е необходимо играта да е била формално организирано мероприятие или участието да е било задължително, за да се запази функционалната връзка. Доброволният избор на допустим начин за прекарване на почивката не я превръща във време след края на работния ден.

Неоснователен е и доводът, че поемането на присъщия за играта риск освобождава осигурителната система. При квалификацията по чл. 55 КСО няма значение евентуална небрежност или съпричиняване на пострадалия. Съгласно чл. 55, ал. 3 КСО злополуката се изключва само когато лицето умишлено е увредило здравето си. Такива данни няма. Както е прието и в Решение № 8973/19.07.2024 г. на ВАС, виновно или небрежно поведение би могло да има значение в производство по имуществената отговорност на работодателя, но не дисквалифицира само по себе си злополуката за целите на общественото осигуряване. Настоящото производство не е по иск за обезщетение по чл. 200 КТ и не разрешава въпросите за деликтна отговорност, неизправност на съоръжението или размера на евентуално обезщетение.

Късното подаване на декларацията също не обосновава незаконосъобразност. Чл. 57, ал. 2 КСО

предоставя на пострадалия право да декларира злополуката в едногодишен срок, когато осигурителят не я е декларирал. Декларацията от 12.09.2024 г. е подадена в този срок. Прекратяването на трудовото правоотношение преди подаването ѝ не отнема придобитото процесуално право и не е доказателство за злоупотреба. Освен това събитието не е заявено за първи път след уволнението: Г. е дал писмено обяснение още на 15.04.2024 г., а работодателят е провел вътрешно разследване на 23.04.2024 г. Поради това твърдението за създадена впоследствие версия не намира опора в хронологията на доказателствата.

По изложените съображения съдът приема, че всички материалноправни предпоставки на чл. 55, ал. 1 КСО са осъществени. Макар да не се доказва възприетият като основен от административния орган механизъм при ставане от работния стол, доказан е алтернативният механизъм, изрично обсъден в решението – внезапно травматично увреждане по време на почивка в действително протичащата работна смяна, при използване на предоставеното от работодателя помещение за отдих. Този факт съставлява достатъчно основание за потвърдения с решението правен резултат. Решението съответства на материалния закон и не е налице основанието по чл. 146, т. 4 АПК.

Актът съответства и на целта на закона. Уредбата на чл. 55–60 КСО осигурява закрила срещу социалния риск от внезапно увреждане, функционално свързано с трудовата дейност и нейната организация. Признаването на процесната злополука в установените конкретни обстоятелства реализира тази цел, без да разширява приложението на нормата към събития след приключване на работния ден или към изцяло лични дейности извън трудовата среда. Не е налице порок по чл. 146, т. 5 АПК.

Следователно оспореното решение е издадено от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и чл. 226, ал. 3 АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 8, ал. 2 и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Националния осигурителен институт – юридическото лице, в чиято структура се намира органът-ответник, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за всяка от трите проведени фази: първоначалното първоинстанционно производство, касационното производство и настоящото ново разглеждане. При определения минимален размер от 102,26 евро за всяка фаза, възнаграждението е общо 306,78 евро, съгласно правилата на Закона за въвеждане на еврото в Република България.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Региоком Европейско дружество – клон България – клон на чуждестранен търговец“, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 2153-03-15/27.01.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – В..

ОСЪЖДА „Региоком Европейско дружество – клон България – Клон на чуждестранен търговец“, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], да заплати на Националния осигурителен институт, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 306,78 евро (триста и шест евро и седемдесет и осем евроцента).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: